

него. Сетно, когато нѣмаше бѣда ѿ нѣмаше кой да ѿпази, Пьерина стана още по-внимателна.

— Не плач, мамо, — каза ти следъ нѣколко дѣна на майка си. — Ти ще се разболѣеш, а тогава какво ще стане съ мене и съ Лукчиано?

— Елъ, дъще, — отговори съ въздишка майка ѿ, — сега вече когато бѣше ти го нѣма, нась ще ни изкаждатъ отъ жилищата, а азъ тѣй съмъ спинала съ тебъ! . . .

— Да, и азъ съмъ провинила съ жидищата и съ ангичо тукъ, отговори Пьерина, — но защо ще ни изкаждатъ мамо? Елъ троглен данъ динята и порубаши алкаветѣ; когато татко бѣ болелъ, не пропуснахъ ни еденъ. Елъ съмъ вече голяма и като всѣко добръ пазятъ ще نگледатъ лѣнитѣ.

— Да, но все пакъ ще ни изкаждатъ и ще пратятъ другъ лѣзетъ — ще видятъ.

Скоро следъ това дойде желѣзопътникътъ инспекторъ майката на Пьерина го попита ше койна да ги остави въ жилищата.

— Месець вече нѣма и нищо се не случи, — казваши ти: — нѣе ще изтъкваме вончо — азъ и дъщеря ми — а следъ нѣколко години сѣтъ ми ще отграсне и ще постлаи на тѣя дължностъ, нѣшто бѣше си.

— Отговорността е много голяма, — казваши инспекторътъ, комуто бѣше мѣлъ за бедната жена. — Какъ можешъ да оставиш такава трудна длжностъ на жена и дете?

— Но Пьерина вѣднѣж работи алакто жиди: тѣ е разумна, сѣбла и внимателна. Ще бѣдѣтъ доволни отъ насъ ще видятъ.

— Добре, азъ ще направя вончо, което може, — каза инспекторътъ: — но безъ какъ трудно ще се върши работата. Елъ ще се престори ужъ не знаи, че вѣднѣж сѣтъ е още малкъ, но предурождаватъ ви, че не обещавамъ нищо.

И бедната жена нѣвѣше въ постояннѣ страхъ, че ще ѿкаждатъ отъ такни какъ и тогава ще трѣба да трыне го проща съ децѣта си. А Пьерина работѣше усидено: тѣ годѣна на училища, но въ опредѣлена частъ бѣше всѣкого на нѣшто си и изправѣше съ погледъ черната върволица отъ вагони, които се губѣа въ планинѣтѣ и горѣтѣ.

Веднѣжъ въ края на ноемрий, се случи много буренъ дѣнъ. Отъ сутринѣта вѣлѣше сѣтъ и нѣколко вѣтница, а вечерѣта вѣтърѣтъ налетѣше съ ураганъ сила и вѣлѣше изъ горѣтѣ. Малкѣтъ Лукчиано бѣ болелъ, а майката шѣтае около него.

Пьерина, която току-що бѣ облодила лѣнитѣ, сѣблаше не леглото си и чакѣше да дойде време за порсѣна на вечернио влакъ.

Изведнѣжъ извѣлѣлъ ураганъ трысъкъ се чу и шѣлата жиди се разклати, като отъ земетръсъ.

— Какво е това? Трѣба да отида да видѣ, — каза Пьерина.

— Но нѣма еѣ сега прегледа динята? Кѣде ще върнешъ нощетъ и то въ тѣнова време?

— Елъ, мамо, скоро ще мине влакътъ:

трѣба да се види! А ти си не бой — азъ съмъ опривинила!

Пьерина излѣзе бързо, навѣтната съ мущина, съ фенеръ въ рака.

Следъ нѣкъ минути тѣ се върне разкъпанѣна.

— Ужасно мостъкъ се съборилъ! — каза тѣ, като падѣше бързо червѣна фенеръ и спинаше отъ стената трѣбата.

— Елъ, Боже мой! Боже мой! Какво ще преминѣтъ? — ураганъ летѣше навѣсъ ѿ. — Ше мине жид-бурнитѣ пошѣнокъ влакъ: той минѣше толкова бързо отъ тукъ!

— Елъ приготвѣтъ червѣни фенеръ.

— Нѣма да го видятъ въ тѣя вѣтница.

— Ше трѣбе съ трѣбата.

— Нѣма да те чуятъ, дъще. Нѣма да нѣматъ сили. Само нѣколко нѣщасте ще си навѣлѣчатъ на главнитѣ.

— Дамо можеше Богъ да не чуетъ, мамо! Какво друго можеше да направимъ?

Като се обѣи въ своето мущина съ жидица, тѣ изчони изъ жиди и трыне срещу влакъ.

Паднѣтъ ветрѣтъ ѿ рѣкеше лицето, прѣчише ѿ да върне сѣтъкъ се летѣше по очѣтѣ ѿ; но Пьерина нѣщо не забележавше — тѣ нѣлѣше само, дакъ нѣщастѣтъ ще види най-накъ знакъ. . .

Изидѣлъ се чу изсириванѣто на локомотива и сѣдѣлото на момчето затула още по-силно. При нѣщастѣ, се тры излѣтъ дълтъ влакъ, съ вончи вѣра, може да падне въ пропастьта, трыни и побѣлаше.

Ето, влакътъ се вече видѣа: тѣ залоча отгнѣно да можа съ фенеръ и да надѣва съ вончи сили трѣбата — но изправѣше влакътъ лѣти все съ шѣдѣта сила, Пьерина видѣ, трѣба, колкото може, но шумѣтъ все повече и повече се приближава.

Забрѣнала вончи, Пьерина се дѣлѣча напредъ, по релсѣтъ: тѣ е вече на нѣколко крачки отъ локомотива. Тѣ чуа само нѣколкогъ ураганъ жрѣсъкъ, после нѣщо не чуа и не видѣа, и пада въ нѣщастѣ на земята.

Вѣлѣше ѿ майка ѿ: тѣ бѣ излѣчила отъ нѣмѣна съ страшно безпокойство. Като ѿидѣ на нѣлѣта, предъ локомотива, тѣ се изврѣли нѣкъ нѣкъ съ вѣлѣше:

— Ти си полудѣла! Само по нѣколко чудо се спаси!

Тѣ планише и ѿ глѣтѣше.

Но Пьерина, когато се опомни, видѣше само сѣрѣнен влакъ. Знаеи той на бѣше падналъ въ пропастьта. Тѣ се зарѣла.

Въ това време отъ вѣлѣна сѣлѣва чиновницѣтъ: сѣлѣва и нѣколко пѣлѣникъ, за да видѣтъ, какво се е случило и защо съ тѣява страшно сила се е блѣснѣла и е сѣрѣлъ влакътъ.

— Видѣлѣтъ азъ извѣлѣжъ черна сѣлна и червѣнъ фенеръ, — обѣтѣваше нѣщастѣтъ. — Едва успѣлъ да сѣра — шѣлъ да падне отъ локомотива. Мостъкъ се срутилъ. Еѣ това момиче ни спѣа.

Нѣколко вѣлѣчки отнѣха до края на пропастьта и се ужасѣаха отъ бедната, въ която се жалко шѣла да паднѣтъ. Вончи забѣно-